

чихмы да та смутявамы съ разказванъето на случката ни.

— Каква случка?

— Подобрѣ да не я знаешъ. Азъ бѣхъ увѣрена, и знаяхъ добрѣ че ты познавамъ. Но, пакъ ще ны гълчишь, и мене и Кармена . . . Подобрѣ да не ны пыташь.

— Но искамъ да знайж що е станжло, рече съ нетърпѣніе старецътъ.

— Тогасть, отговори Крамена, подпри са на ржката ми и ще ти разкажж сичко въ стаята ни но съ условіе да не са оплашишь Защото ето ма отпредъ ти.

— Ще са оплашж ще са оплашж, ако щж; отговори бащата съ помного безпокойствіе нежелн сърдня; ела, госпоже, ела, »

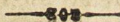
Тогази Аиша са повърнж въ стаята си дръпнж завѣсата, задъ която са бѣ скрылъ Пикильо, и го попыта:

« Защо изѣде що бѣ останжло въ паницата? »

— За да останж съ васъ, отговори той спокойно, ако останяхте и двѣтъ, и да отидж, ако вый отидяхте. »

Аиша му подаде ржката си и му рече съ съчувствіе:

« За напрѣдъ ще имамъ голѣмо довѣріе на тебе. »

II

ПРАЗДНИКЪТЪ НА СВЕТА КАРМЕНА.

Аиша, която една опази хладнокрѣвіе, имаше право да не смути стареца съ разказа на случката. Безъ сумнѣніе той не бы могълъ да истърпи; и когато дъщеря му объеви неблагоразуіето имъ, само идеята за опасността му докара такъвзи трепетъ, отъ който трудно може да са отърве.

Като са успокои найподиръ, той призова сенъоръ